

Ploi de grâu

Dragos Niculescu

Oraşu-acesta mare, cu prea multe istorii,
ce-şi spală rufa vesel la malul unui râu,
în zbucium de lăute şi ştreanguri iluzorii,
prin nunţi mistificate sub ploi de-orez şi grâu,

oraşu-acesta mamă şi tată vrea să-ţi fie
cînd te repezi cu viaţa de rumeguş prin zid,
cînd te sfinţeşte cioara, din zbor, pe pălărie,
sub un noian de patimi ce-nşeală şi ucid.

Şi-atunci îţi creşte-n suflet, ca un copil isteric,
dorinţa ta de-a mulge din papuri lapte prins,
şi-o iei pe arătură, tiptil, spre-un câmp himeric,
cu-o raniţă de vise pe-un umăr slab şi nins.

Nici nu-ţi mai pasă-n urmă că strigă după tine
frumoasele ieşite din catacombe vechi;
ţie-ţi miroase-a baltă, a rapiţă, a şine,
deasupra ta cocorii se sting perechi-perechi...

(Din volumul "Înger fără statuie")